

man van de wereld

Vloeibaar

Een lunch in het restaurant van een hoofdstedelijk hotel. Ik mag aanzitten aan de 'Captain's Table', waar verder zakenlieden en een voormalig premier zullen genieten van hetgeen ter tafel komt.

We schudden elkaars handen, lachen om elkaars anekdotes.

Ik zit naast een architect. Mooi, zeg ik: een schepper!

Ach, vindt hij. 'Schepper, schepper... In de architectuur worden zo ontzettend veel grote woorden gebruikt. Scheppingskracht! Mysterie! Zuiverheid! De idee "vorm"! De architect als God, schei uit.'

Ik wil sorry zeggen maar besluit eerst te vragen wat mijn buurman precies doet.

'Ik bouw hotels', zegt hij. 'Groot, klein, nieuw, oud. Dit', - hij knikt nonchalant met zijn hoofd - 'dit hebben we ook gedaan.'

Toch fijn, vind ik: juist in deze stad heb je aan opdrachten de laatste tijd geen gebrek. 'We werken landelijk', zegt hij, maar zijn ogen

verraden dat ik gelijk heb.

Ik vraag hem of hij door zijn ervaring gelouterd is, of de grote woorden misschien door de jaren zijn verkleind? Elke architect begint toch met een idee over het mooi maken van de wereld - de idee 'vorm', misschien zelfs wel?

'Natuurlijk dromen architecten, net als gewone mensen. Maar het volledig in vrijheid schetsen van ultieme gebouwen houdt je precies één project vol - en dan nog maar totdat de opdrachtgever zegt: zullen we de technische eisen er even naast leggen, de omgevingsfactoren, de vierkantemeterprijs?'

Ik monster de man: een olijk hoofd, hij straalt energie uit.

'Weet je: beperkingen maken mijn werk pas leuk. Als architect bedenk je volgens mij constant de beste mogelijkheden binnen eindeloos veel onmogelijkheden. Er is altijd spanning tussen wat je wilt, wat je kunt en wat er moet.'

Hij neemt een ferme teug van de chablis. 'Een goede architect is vloeibaar.'

**'Schepper, schepper...
In de architectuur
worden zo veel grote
woorden gebruikt'**

Zo had ik het nog niet bekeken. Hoe voorkom je, vraag ik, dat je in zo'n vloeibare staat tijdens al dat onderhandelen geruisloos weg druppelt? Mijn buurman lacht. 'Door de kwaliteit van je oplossingen. Je visie uitdragen is helemaal geen schande; daardoor weten mensen wie je bent. Maar je visie bepaalt het oordeel over je werk veel minder dan je praktische oplossingen.'

Ineens lijkt me dat uitgangspunt buitengewoon handig voor andere professionals - inclusief politici en andere wereldverbeteraars.

Dus we moeten onze visie koesteren en tegelijkertijd het vermogen ontwikkelen om die vloeibaar te maken, vat ik samen - net als er aan tafel een stilte valt. 'Vroeger heette dat polderen!'

Die laatste woorden buitelen over de tafel. Er klinkt instemmend gemompel.

Zie ik nou ook de voormalig premier knikken?

Onno Aerden

→ Voor reacties
én uitnodigingen:
manvandewereld@fd.nl